

Hoofdstuk 5

Mijn vader komt incidenteel bij ons thuis om te helpen met klussen, reparaties of niet-werkende apparaten. Ik ben negen jaar oud als mijn vader een besturingssysteem op onze nieuwe computer komt installeren. Mijn vader komt binnen met donkere ogen en loopt naar de slaapkamer van mijn zus. Met tegenzin verdiept hij zich in de computer. Ondertussen kijkt mijn zus over zijn schouders mee.

Zij is op dat moment een opstandige puber van veertien jaar. Ze besluit geen rekening te houden met het slechte humeur van mijn vader. Op brutale toon zegt mijn zus: "Kijk nou wat je doet!" De irritatie van mijn zus komt waarschijnlijk door mijn vaders zoveelste afkeurende opmerking over de Nelly posters die in haar kamer hangen. Mijn vader verafschuwt de Afro-Amerikaanse rapper met een pleister in zijn gezicht.

De irritatie van beide kanten zorgt ervoor dat er steeds meer wrijving ontstaat. Ik voel dat het uit de hand begint te lopen, waardoor ik besluit om naar mijn veilige slaapkamer te gaan. Ik laat mij vallen op mijn bed en trek een kussen over mijn hoofd. Ik hoop dat ik de ruzie niet zal horen. Tevergeefs. Mijn vader loopt stampvoetend de trap af. Hij stormt als een wervelwind de voordeur uit. Ik besluit om polshoogte te nemen.

Een paar minuten later, keert mijn vader terug naar ons huis. Hij blijft met zijn vinger op de bel drukken zonder ook maar één seconde los te laten. De bel produceert ineens geen vriendelijk dingdong geluid, maar een harde, schelle toon. We besluiten het te negeren. Het gevolg is dat mijn vader met brute kracht op de ramen bonst. Ik vrees dat de ramen in duizend stukjes breken, net als de vaas.

Ik bid vurig dat mijn moeder de voordeur niet opendoet, maar de klink is al naar beneden gericht. Mijn moeder is bang dat mijn vader de ruiten zal inslaan. Het opendoen van de deur lijkt de minst schadelijke optie. Mijn vader raast als een bezetene naar binnen. Hij smijt de voordeur met zoveel kracht open dat de onderkant door de deurstopper heenvliegt en een gat slaat in de toiletdeur.

Inmiddels is mijn zus naar de hangtelefoon in de woonkamer gerend. Ze belt het centrale alarmnummer en zegt: "Lijnbaan 78. Mijn vader is gek geworden. Jullie moeten nu komen." Door het contact met de politie wordt mijn vader nog laaiender. Hij probeert onder andere de fotolijstjes van de zijmuur te rukken om deze richting mijn zus te kunnen smijten.

De reden dat hij naar diverse spullen grijpt, is omdat het niet lukt om in de buurt van mijn zus te komen. Mijn moeder houdt mijn vader

Hoofdstuk 16

Het open kaart spelen met mijn familie, de voorbijgaande deadlines in december en het einde van de feestdagen zorgen ervoor dat mijn eetstoornis zich uitbreidt tot een reusachtig monster. Ik braak zodra de bloemen buiten worden gehuld in de ochtenddauw. Ik betaal geregeld dertig euro per dag aan boodschappen met uitschieters richting de veertig euro. In een verdoofde gemoedstoestand bezoek ik op één dag: de Albert Heijn, Lidl, Jumbo en Hoogvliet.

Wanneer de winkels sluiten en ik onvoldoende eetbuivoedsel in huis heb, rijd ik naar het benzinestation. Om 02.00 uur koop ik bonbons, chips en kandijkoek alsof het de normaalste zaak van de wereld is. Ik rijd vervolgens naar McDonalds om een extra stapel hamburgers mee te nemen. Het vooruitzicht van nog meer eten, maakt mij intens gelukkig. Ik ben een junkie die zojuist gescoord heeft bij een fastfoodketen.

Ik heb het braken inmiddels verheven tot een ware studie. Ik weet exact welke producten ik moet eten om ervoor te zorgen dat het er weer allemaal uitkomt. Wanneer ik de principes van mijn braakstudie overboord gooi – in een moment van gulzigheid – kom ik in de problemen. Door verkeerde voedingswaren te combineren, ontstaat een prop van samen geplakt voedsel. Het is zeer pijnlijk om dit uit te braken.

Met name de afgebakken randjes van stokbrood laten een genadeloos spoor van vernieling achter in mijn keel en slokdarm. Ik vrees soms dat mijn slokdarm zal scheuren, zeker wanneer het samengeplakte eten blijft hangen. Het eten opnieuw doorslikken is geen optie. Ik heb duizenden calorieën naar binnen gewerkt. Het eten moet er dus te allen tijde weer uit.

Soms is er geen enkele beweging meer te krijgen in de voedselprop. Die zit dan dusdanig vast in mijn keel dat zelfs terug slikken niet meer mogelijk is. Ik stik langzaam, terwijl ik probeer te braken en hiermee de blokkade op te heffen. Mijn voorhoofd glimt van de zweetpareltjes. Ik zet extra kracht met het risico dat mijn slokdarm scheurt. Mijn inspanning wordt uiteindelijk beloond. De prop schiet het toilet in als een stuijterende bal op het water. Mijn longen kunnen zich eindelijk weer vullen met zuurstof.

Ik sta nooit lang stil bij het verstikkingsgevaar. Ik negeer mijn rauwe en pijnlijke keel en ik ga simpelweg verder met het volstoppen van mezelf. Deze vastberadenheid wordt onder andere veroorzaakt door een

Hoofdstuk 86

Het is één chaos; een wirwar van emoties. Nadat ik het vrijdag aan mijn zus heb verteld, heb ik het vandaag samen met haar aan mijn moeder verteld en later ook aan Jan Willem. M'n moeder reageerde superlief en zei dat het voor haar niet uitmaakt: "All zou ik achter de kassa bij Albert Heijn willen werken en een vriendin hebben." Daarna zei mijn moeder in tranen dat ze alleen maar wilt dat ik gelukkig ben.

Mijn moeder, zus en Jan Willem zeiden onafhankelijk van elkaar dat ze niet verbaasd zijn. Ik zou het liefst nu even willen huilen. Ik heb enorme verlatingsangst op dit moment. Ik ben zo bang om mensen kwijt te raken. Ik kreeg een paar keer de vraag: "Ben je opgelucht?" Ik zei dat 'opgelucht' niet het juiste woord is. Ik twijfel nu eigenlijk nog meer over mijn geaardheid. Ik heb eerlijk gezegd dat ik heel erg met mezelf in de knoop zit. Ik wil zo graag snijden.

Het uit de kast komen versterkt mijn identiteitscrisis, omdat ik nog meer twijfel over mijn geaardheid. Heteroseksueel, biseksueel, homoseksueel, ik weet het simpelweg niet meer. Ik kan de drang om te snijden niet weerstaan. Ik behaal het trieste record van 23 hechtingen.

Ik heb zoveel pijn: lippen gebarsten, keel kapot, beurse knieën, rugpijn, extreem droge mond, schrale huid en natuurlijk uitgedroogd. Maar goed, niet zeiken, want ik doe het mezelf aan. Ik moest het zo nodig romantiseren. Hier heb ik dus maanden naar verlangd.

Na vier maanden mezelf uithongeren en dwangmatig fietsen, val ik terug in de boulimia. Ik bel mijn zus op om te zeggen dat ik de eetdrang niet meer kan weerstaan. Het is een kwestie van een overdosis of eetbuien. Ik heb geen andere opties meer. Mijn zus steunt mijn keuze om te eten, maar zowel zij als mijn moeder hebben de geldkraan dichtgedraaid. Dit betekent dat ik slechts voor een bepaalde tijd kan toegeven aan de boulimia.

De eetbuien verergeren de somberheid, terwijl ik het juist probeer te onderdrukken. In drie dagen tijd maak ik tweehonderd euro op. Ik koop aardappelsalade, worst en eieren. Bij elke kilo aardappelsalade bak ik twintig eieren. De eieren snorkelen in roomboter en glijden bijna van het bord. Ik eet op deze manier gemiddeld zes kilo aardappelsalade, drie hele gekookte worsten en zestig eieren per dag. Dit hartige eten wordt afgewisseld met zes liter ijs, tientallen rollen koekjes, pakken vla, popcorn en meerdere dozen zeebanket.